

Lekker uit de bocht

Mocht er een olympische discipline 'haasje over' bestaan, dan was Bert Dockx bijna onderweg naar Tokio. De Antwerpenaar bracht vorig jaar nog maar pas een uitstekend album uit met Flying Horseman, of daar is Dans Dans weer. Het trio (met naast Dockx ook Fred Lyenn Jacques en Steven Casiers) diende lange tijd om de meest jazzy kant van Dockx' compositiewerk en gitaarspel te kanaliseren, maar ook daar laat de Antwerpenaar zich niet graag op vastpinnen. Zoals Flying Horseman stilistisch nooit een vast gegeven is, zo schuift ook Dans Dans heen en weer op een schaal van stijlen en invloeden. Vergeet dus het woord 'jazz' dat we – een beetje lui maar ook wanhopig – onder deze recensie hebben geplaatst. Maar we weten het ook niet meer. Als *Zink* nog jazz is, dan

vooral door de vrijheid die de drie muzikanten zich hier permitteren in acht instrumentale composities met een grote dynamiek: van zachte drumroffels tot jankend gitaarspel over ambient-achtige geluiden die het geheel een donker, filmisch karakter geven. Ah ja: en het heeft soms ook een vette groove. Dans Dans heeft al toegankelijker albums gemaakt, maar laat toegankelijkheid nu níét hun hoogste doel zijn. Spannend, dat is *Zink* over heel de lijn, want zelfs na tig luisterbeurten vlieg je weer lekker uit de bocht wanneer een track die draai neemt die je inmiddels zou moeten zien aankomen. Wat ook spannend zou zijn: Bert Dockx en Tom Barman eens een weekje opsluiten in een studio en zien wat daarvan komt. (sv)

JAZZ
DANS DANS
ZINK

